

מטוב הארץ

יפא. נערה. גילו. בהיותם בשדה במטולה הוא יושם. משנודקרה הציצה בי פתאום הצצה מסוערת וז' פניה משולהבות. בפעם הראשונה צאו לי עיניה התכולות שהודדו גיצין גיצין. משל מטיל-פלדה שפגע באבן צור. נתקעו בי שתי עיניה וצללו לתוך נשמת. משהו פשט בי וכמו לטפני ברעד סתרים. צולע וגא — איני יודע על שום מה — שירכתי דרכי הביתה. א דנו זה לזו מלה. הייתי כערוגה זו שנכבשה במחיידי ממטר י-שמש. מאותו יום ואילך ליי ווני עיניה אל כל אשר הלכתי. יש שהיו ייעשות בתוכי ברתיחה. יש שהיו משפיעות עלי חמימות מהולה בכאב. שמא כך כואבים גרעיני ה' דגן בתרמי השדה בנפול עליהם קרני שמש של בוקר אביב.

ומי שהכיר את פנחס כהן מקרוב יודע, שכל סיבו ומהותו היו כאלה של ילדי הארץ. ב"צברה". גישתו הפשוטה הישרה הגלויה לענין ש" הוא דרך שיחו. אף חיתוך דיבורו. היו ממש כאלה של הצברים. משהו מכל אלה מורגש גם בכתיבתו. אכן הוא היה ה"צברה" הגדול בגיל מכל ילדי הארץ. שהגיע לדרגה של מלך מד-חוקר בטבע. ואוחז בעט סופרים (שכן הוא נולד בזכרון יעקב בשנת 1887). בדפי הספר הקטן הזה פתי רוננים רגשי אהבת-מולדת טבעית, ונלבבה. הן מתאורי חנוף בכמה פיינות בגיאוגרפיה ובהיסטוריה של ה' הארץ. שהמחבר, כראש אגודת "הפ" שוטטים" בשעתו, היה כבן בית בכל ד' הגליל. והן מידיעותיו הסגורות בגיאוגרפיה ובהיסטוריה של ה' ארץ. כן שומעים אנו מפיו כמה ידיעות מענינות. מסתיעות. מכפרי הגליל אי מעבר הירדן מזרחה. דור מני. מסיו שמענו לראשונה שבכפר אל-חצן נעבר הירדן. הסמוך לעיר ארביה. קיימים שרידים של נוצרים יהודים ראשונים. שומרי שבת. גוה-רים ממאכלית אסורים כיהודים וה' מזכירים באירח חייהם את בני רכב, ככל אשר סח ראש הכת נאסיר ציר אל המחבר בשעתו (עמוד 139).

המחבר, פנחס כהן ז"ל, מורה לטבע בביה"ס הריאלי במשך 40 שנה. מיסד המכון הביולוגי ין ה' חיות בחיפה ימנהלו עד הרגע האחר רון גמש לחיינו. לא אופר בפועל היה אבל, נתונים" של אופר היו לו למדי: לב רגש פין חדה. רוח סוערה (ברוב התאפקות). חוש אסי-תיטי יק. ילשון עברית עסיסית. מ' שבער עשר הסיפורים המכונסים ב' ספר. צמד שנשבה"י. מנשבות רור חות יעננות ריחניות. נדירות. מ' ימים ראשונים". יפי התנחלות ה' יהודים כנקודה הצפונית בארץ — במטולה. לפני שבעים שנה בערך. לא רבים יזכרו כיום. שאדמת מטר לה. שנקנתה על ידי יק"א. היתה נחלת אריסים ררוזים. מיפות עולם. וכשהדרוזים גאלצו לעקור מאדמתם — שנים רבות זסס בקרבם רגש נקמה עמוק כלפי. גוזלי אדמתם" ולא יהודי אחד נרצח מן המארב מ' כדורו של ררוזי. הדים אנושיים-מור' לדתיים ממרורות האיבה והכלימה א' לדרוזים מזה ומיסוריהם ותל' אותיהם של המתנחלים היהודים מזה. עולים מכמה סיפורים של הספר. ה' כותב שהיה אז נער קטן (נולד ב' זכרון יעקב וימי נעוריו עברו עליו במטולה) כמו הבין לרוחם וכאב את כאבם של הדרוזים. אם כי לבו כלב המתנחלים במטולה. דבק באדמת ה' אבות בלהט אהבת כבתשוקת-קדור' מים.

ויש, ומסיפור זה או אחר, תשמע צלילי-הווי כפרי, במלוא משמעות המלים, אשר לחיי איכר יהודי באד' מתו, כאילו מושרש הוא בה מדורי דורות. שאין לו בעולמו אלא חריש וזרע. קציר ובציר. עונה עונה וקס' מי פעליה וברכותיה. גם לשונו של המספר עסיסית, חיננית, "איכרית". את דמויותיו לוקח הוא לרוב מס' ביבתו החקלאית כגון, דוגמא אחת. כשמתאר הכותב את הרגשותיו ה' ראשונות. בעודו נער, כלפי בת ה' צמד שנשבה, סיפורים מאת פינ-חס כהן ז"ל, הוצאת "מסדה".